

Sygn. akt VU 779/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 16 lipca 2015 r. sygn. (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy W. W. prawo do emerytury od dnia 10 czerwca 2015 roku,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy W. W. kwotę 180 zł (słownie sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VU 779/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 lipca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy W. W. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Od powyższej decyzji pełnomocnik wnioskodawcy wniósł w dniu 3 sierpnia 2015 roku odwołanie, w którym wniósł o jej zmianę przez przyznanie prawa do emerytury wnioskodawcy. W uzasadnieniu wniósł o zaliczenie wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia w (...) w okresie od dnia 11 października 1993 roku do dnia 31 października 1995 roku na stanowiskach obejmujących prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. W. urodził się w dniu (...) 1955 roku. W dniu 10 czerwca 2015 roku złożył wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, w dniu 10 czerwca 2015 roku złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa.

(dowód: wnioski o emeryturę k. 1-6 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat, w tym **13 lat i 8 miesięcy pracy w szczególnych warunkach**.

Do pracy w szczególnych warunkach organ rentowy zaliczył wnioskodawcy okres od dnia 1 kwietnia 1977 roku do dnia 30 listopada 1990 roku w (...) R. na stanowisku kierowcy ciągników pojazdów gąsienicowych.

Do pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy okresu zatrudnienia w (...) w okresie od dnia 11 października 1993 roku do dnia 31 października 1995 roku na stanowisku monter konstrukcji stalowych i monter, podnosząc że z przedłożonych dokumentów nie można stwierdzić charakteru wykonywanej pracy, a ww. stanowiska nie znajdują potwierdzenia w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

(dowód: decyzja z dnia 16.07.2015 roku k. 45 akt emerytalnych)

Wnioskodawca w okresie **od dnia 11 października 1993 roku do dnia 31 października 1995 roku** był zatrudniony na podstawie umów o pracę zawartych na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy:

- w okresie od dnia 11 października 1993 roku do dnia 31 marca 1994 roku w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na stanowisku montera konstrukcji stalowych;

- okresie od dnia 1 kwietnia 1994 roku do dnia 31 października 1995 roku w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością D. w T.. W umowach wskazano jako stanowisko pracy wnioskodawcy – monter, monter konstrukcji, monter konstrukcji stalowych.

W dniu 6 października 1993 roku przed zatrudnieniem oraz w trakcie zatrudnienia w dniu 3 czerwca 1995 roku wnioskodawca był skierowany na badania lekarskie co do zdolności do pracy na stanowisku **montera konstrukcji stalowych na wysokości**. W trakcie zatrudnienia w przeprowadzonych badaniach kontrolnych okresowych w dniu 24 czerwca 1994 roku i w dniu 3 czerwca 1995 roku wnioskodawca został uznany za zdolnego do pracy **montera na wysokości**.

(dowód: świadectwa pracy k. 1, k.2 akt osobowych (...) w Ł., k. 2, k.5, k. 9, k. 14, k. 17, k. 20, k. 23, k. 26, k.29 akt osobowych (...) w T., k. 5-14; legitymacja ubezpieczeniowa k. 13-13v akt kapitałowych ZUS; umowy o pracę k. 3, k. 5 akt osobowych (...) w Ł., k. 4, k. 8, k. 11, k. 13, k. 16, k. 18, k. 19, k. 22, k. 25, k. 28 akt osobowych (...) w T., k. 22- 33; podanie k. 6 akt osobowych (...) w Ł.; kwestionariusz osobowy k. 7 akt osobowych (...) w Ł.; karta obiegowa zmian k.3, k. 7, k. 10, k. 12, k. 21, k. 24, k. 27, k. 34 akt osobowych (...) w T.; kwestionariusz osobowy k. 35 akt osobowych (...) w T.; skierowania do lekarza k. 6 akt osobowych (...) w T.; karta kontrolna badań okresowych w aktach osobowych (...) w T.)

Przedsiębiorstwo zajmowało się wytwarzaniem i montażem konstrukcji metalowych na rzecz budownictwa. Elementy konstrukcji stalowych były wykonywane w warsztatach Przedsiębiorstwa, a potem przeważone na teren budowy, gdzie następował ich montaż.

Wnioskodawca w spornych okresach pracował jako monter urządzeń i konstrukcji metalowych na budowie Elektrowni (...), na budowie Elektrociepłowni nr (...) w Ł. oraz na budowie Huty (...).

Na budowie Elektrowni (...) wnioskodawca pracował przy montażu konstrukcji metalowych przy budowie estakady na wapno. Konstrukcja była składana z elementów metalowych. Przy ich montażu pracowały łączone brygady monterów i spawaczy. Elementy konstrukcji były wciągane na górę i brygada wnioskodawcy montowała konstrukcje z tych elementów metalowych. Wnioskodawca dopasowywał elementy konstrukcji, w tym celu szlifował konstrukcje za pomocą szlifierki, aby przygotować styk do spawania tych konstrukcji. Spawacze wówczas spawali konstrukcję. Aby skrócić element, gdy były naddatki, wnioskodawca upalał naddatek palnikiem acetylenowo tlenowym. Następnie skręcał elementy kluczami udarowymi lub ręcznymi i składał konstrukcję. Dźwigiem operatorzy podawali na górę

kolejne elementy. Prace te wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na wysokości. Wysokość, na której pracował była różna od 25 metrów do 80 metrów. Wnioskodawca wykonywał również metalowe rusztowania. Montował wówczas belki rusztowania. Aby je zamontować używał pistoletów i młotów udarowych.

Na elektrociepłowni w Ł. wnioskodawca montował konstrukcje metalowe zsyków na węgiel, były to kosze zsykowe na węgiel kamienny, do których węgiel wsypywało się od góry. Zsypy miały około 30 metrów wysokości. Gotowe elementy konstrukcji były dowożone na miejsce i podawane na górę. Wnioskodawca na wysokości dopasowywał elementy konstrukcji i skręcał je ręcznie i mechanicznie, aby spawacz mógł zespawać. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W Hucie (...) wnioskodawca pracował przy montażu konstrukcji pod urządzenia do przetapiania stali. Elementy konstrukcji były podawane na górę, gdzie wnioskodawca skręcał je i składał. Wnioskodawca pracował na wysokości około 25 metrów. Gdy elementy były za długie lub posiadały naddatki upalał je palnikiem acetylenowo tlenowym, zaś spawane elementy szlifował szlifierkami.

(...) metalowe, które montował wnioskodawca nie mogły być montowane na poziomie ziemi. Elementy tych konstrukcji były podawane na określoną wysokość, a następnie na wysokości montowane. Prace wykonywane były coraz wyżej w miarę postępu robót. Wnioskodawca w spornym okresie wykonywał wyłącznie prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, nie był kierowany do innych prac. W trakcie montażu używał w miarę potrzeby urządzeń wibracyjnych, udarowych i palników acetylenowo tlenowych.

(dowód: zeznania świadka S. B. (1) protokół rozprawy z dnia 27 listopada 2015 roku k.24v nagranie od minuty 00.02.45 do minuty 00.14.13 płyta CD k. 26; zeznania świadka S. B. (2) protokół rozprawy z dnia 27 listopada 2015 roku k.24v-25 nagranie od minuty 00.14.24 do minuty 00.21.55 płyta CD k. 26; zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 27 listopada 2015 roku k.25-25v nagranie od minuty 00.22.28 do minuty 00.30.58 płyta CD k. 26)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracę w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

W będącej przedmiotem osądu sprawie sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w spornych okresach nie był kwestionowany przez organ rentowy i jest bezsporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach osobowych. Sporny pozostawał natomiast charakter wykonywanej w tym okresie pracy z uwagi na brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach nie przesądza jednak, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach – jak już wyżej podnoszono - nie jest wyłącznym dowodem służącym do wykazania charakteru świadczonej pracy. A co za tym idzie jego brak nie wyklucza ustalenia, że świadczona praca była pracą w szczególnych warunkach, z tym że ciężar wykazania tej okoliczności spoczywa na ubezpieczonym.

Wnioskodawca sprostował temu obowiązkowi. Charakter wykonywanej przez skarżącego pracy Sąd ustalił w oparciu o spójne i wiarygodne zeznania świadków: S. B. (1) i S. B. (2), zeznania skarżącego oraz dokumenty zawarte w jego aktach osobowych (świadectwo pracy, umowę o pracę, karty obiegowe, zaświadczenia lekarskie, dokumentacja z badań okresowych). Zważywszy, że świadkowie w spornym okresie pracowali razem z wnioskodawcą, wykonując te same co i on prace, S. B. (1) jako kierownik budowy, przełożony wnioskodawcy, S. B. (2) jako pomocnik monter, należy uznać

że dysponują bezpośrednią i szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków wnioskodawcy. Jak zatem wynika z ich zeznań wnioskodawca w spornych okresach pracował jako monter urządzeń i konstrukcji metalowych na budowie Elektrowni (...), na budowie Elektrociepłowni nr (...) w Ł. oraz na budowie Huty (...). Na budowie Elektrowni (...) wnioskodawca pracował przy montażu konstrukcji metalowych przy budowie estakady na wapno. Konstrukcja była składana z elementów metalowych. Przy ich montażu pracowały łączone brygady monterów i spawaczy. Elementy konstrukcji były wciągane na górę i brygada wnioskodawcy montowała konstrukcje z tych elementów metalowych. Wnioskodawca dopasowywał elementy konstrukcji, w tym celu szlifował konstrukcje za pomocą szlifierki, aby przygotować styk do spawania tych konstrukcji. Spawacze wówczas spawali konstrukcję. Aby skrócić element, gdy były nadatki, wnioskodawca upalał nadatek palnikiem acetylenowo tlenowym. Następnie skręcał elementy i składał konstrukcję. Dźwigiem operatorzy podawali na górę kolejne elementy. Prace te wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na wysokości. Wysokość, na której pracował była różna od 25 metrów do 80 metrów. Wnioskodawca wykonywał również metalowe rusztowania. Montował wówczas belki rusztowania. Aby je zamontować używał pistoletów i młotów udarowych. Na elektrociepłowni w Ł. wnioskodawca montował konstrukcje metalowe zsyków na węgiel, były to kosze zsykowe na węgiel kamienny, do których węgiel wsypywało się od góry. Zsypy miały około 30 metrów wysokości. Gotowe elementy konstrukcji były dowożone na miejsce i podawane na górę. Wnioskodawca na wysokości dopasowywał elementy konstrukcji i skręcał je ręcznie i mechanicznie, aby spawacz mógł zespawać. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W Hucie (...) wnioskodawca pracował przy montażu konstrukcji pod urządzenia do przetapiania stali. Elementy konstrukcji były podawane na górę, gdzie wnioskodawca skręcał je i składał. Wnioskodawca pracował na wysokości około 25 metrów. Gdy elementy były za długie lub posiadały nadatki upalał je palnikiem acetylenowo tlenowym, zaś spawane elementy szlifował szlifierkami.

Ze zgodnych i logicznych zeznań świadków i wnioskodawcy wynikało przy tym jednoznacznie, iż konstrukcje metalowe, które montował wnioskodawca nie mogły być montowane na poziomie ziemi. Elementy tych konstrukcji były podawane na określoną wysokość, a następnie na wysokości montowane. Prace wykonywane były coraz wyżej w miarę postępu robót. Wnioskodawca w spornym okresie na każdej z budowli wykonywał wyłącznie prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, nie był kierowany do innych prac. W trakcie montażu używał w miarę potrzeby urządzeń wibracyjnych, udarowych i palników acetylenowo tlenowych.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz złożone w sprawie zeznania świadków i wnioskodawcy co do codziennych warunków pracy i sposobu organizacji pracy oraz w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze nie ulega wątpliwości, że praca wnioskodawcy przy montowaniu metalowych konstrukcji oraz upalanie nadatków, szlifowanie elementów, ich skręcanie wykonywane przy użyciu narzędzi udarowych i wibracyjnych była pracą o znacznej szkodliwości dla jego zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym nie tylko zakres jego obowiązków, charakter pracy, ale także warunki w jakich praca była świadczona. Potwierdzeniem zeznań świadków i wnioskodawcy były w szczególności dokumenty dotyczące badań lekarskich wstępnych i okresowych wnioskodawcy, w których lekarze wystawiali zaświadczenia o zdolności do pracy wnioskodawcy w spornym okresie zatrudnienia na stanowisku montera konstrukcji stalowych na wysokości. Taką też pracę wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w spornym okresie zatrudnienia. Określenia stanowisk pracy w umowach o pracę czy świadectwach pracy jako monter, monter konstrukcji czy monter konstrukcji stalowych temu nie przeczy. Była to jedynie nazwa stanowiska pracy wnioskodawcy.

Praca przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, a za takie należy uznać prace wykonywane przez wnioskodawcę przy montażu metalowych konstrukcji estakady w Elektrowni (...), zsyków na węgiel na Elektrociepłowni w Ł. oraz konstrukcji urządzeń do przetapiania stali w Hucie (...) jest pracą w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział V (w budownictwie i przemyśle metalowym) poz. 5 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Również wykonywane przez wnioskodawcę przy montażu rur prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym zostały wymienione w wykazie A, Dziale XIV, poz. 12, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, a prace polegające na obsłudze maszyn i urządzeń i narzędzi wibracyjnych i udarowych (szlifierki, młoty pneumatyczne,

klucze udarowe) zostały wymienione w wykazie A, Dziale XIV, poz. 18, stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia i podlegają uwzględnieniu jako praca w warunkach szczególnych na cele emerytalno – rentowe.

Po doliczeniu spornego okresu od dnia 11 października 1993 roku do dnia 31 marca 1994 roku i od dnia 1 kwietnia 1994 roku do dnia 31 października 1995 roku, tj. okresu 2 lat i 20 dni do uznanych przez organ rentowy okresów pracy w szczególnych warunkach – 13 lat i 8 miesięcy, nie ulega wątpliwości że wnioskodawca wykazał, iż w szczególnych warunkach pracował przez okres przekraczający 15 lat, tj. **15 lat, 8 miesięcy i 20 dni**.

Zatem biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca w dacie złożenia wniosku spełniał jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest ukończył 60 lat, a jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 10 czerwca 2015 roku, tj. od dnia w którym złożył on wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa, gdyż z tym dniem została spełniona ostanía przesłanka od której to prawo było uzależnione.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 roku Nr .490) w brzmieniu nadanym Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 roku ***zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2015 poz.1078), który od dnia 1 sierpnia 2015 roku ustala stawkę minimalną w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego na kwotę 180 złotych.*** Sprawa została wszczęta przed sądem danej instancji w dniu 12 sierpnia 2015 roku. W sprawie ma zatem zastosowanie nowa stawka minimalna.